

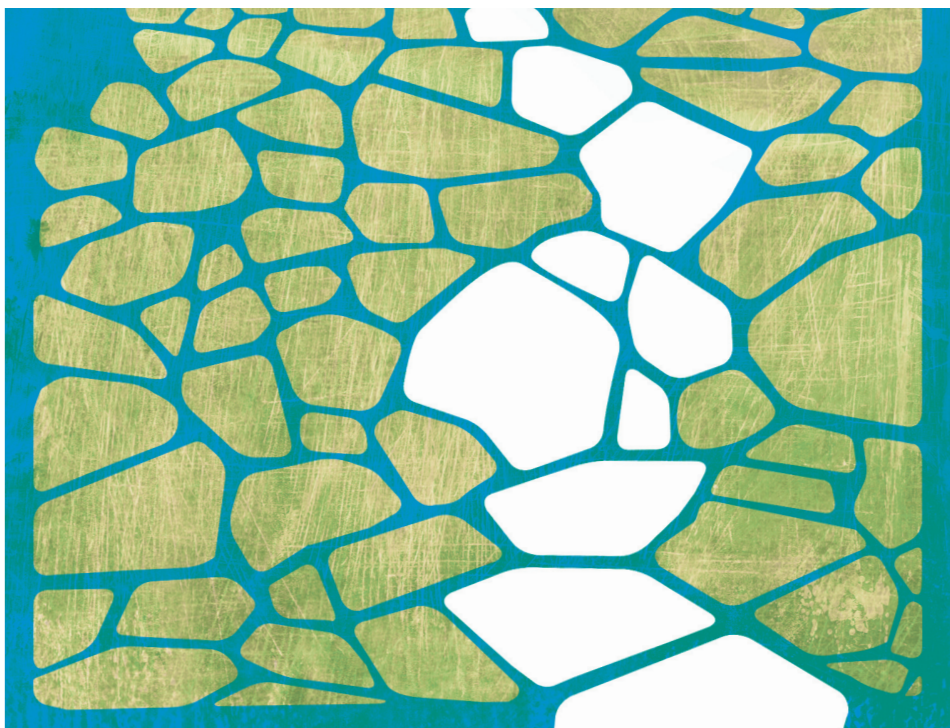
פרק במתנה

תוצאות כאן ועכשיו

להוביל לשיאים חדשים
בצעדים קטנים ובעקביות
עופר מלמד

פרק 1 במתנה: מה עושים כשהמציאות "לא בדיוק" כפי שתכננתם?

תוצאות כאן ועכשיו

עופר מלמד

פרק 1 במתנה:

מה עושים כשהמציאות "לא בדיוק" כפי שתכננתם?

מצורף במתנה: הפרק הראשון

עמודים 24-39 מתוך הספר

פרק 1

מה עושים כשהמציאות היא "לא בדיוק" כפי שתכננתם?

תמיד יש מציאות, תמיד יש את "מה שקורה עכשיו".
בבית, בעבודה, בדרך לחופשה. יכול להיות שבמציאות שלכם
כרגע אתם נמצאים בשדה התעופה. עברתם את כל בדיקות
הביטחון, עברתם את כל החנויות הפטורות ממע"מ, הרוויתם
את צימאונכם הצרכני, וכעת הודיעו לכם שיש עיכוב של ארבע
שעות בטיסה...

יכול להיות שבמציאות שלכם כרגע נסעתם שעה וחצי אל
מחוץ לעיר כדי לפגוש לקוח חדש, וכמה דקות אחרי שמצאתם
חניה הוא התקשר לבטל את הפגישה. יכול להיות שאתם עובדים
על פרויקט כלשהו, אתם בשיא המרץ והדרייב, אבל אתם לא
יכולים להתקדם משום שמישהו הפר את שלוותכם.

יכול להיות שבמציאות שלכם כרגע אתם תקועים בפקק
ומאחרים לפגישה חשובה;

יכול להיות שבמציאות שלכם כרגע מנהל הבנק שלכם לא
אישר את ההלוואה;

יכול להיות שבמציאות שלכם כרגע עובד שטיפחתם עזב
בפתאומיות, בהפתעה;

יכול להיות שבמציאות שלכם כרגע יש לכם מתנגדים ולא
משתפים איתכם פעולה;

יכול להיות שתכננתם, רציתם, ביקשתם - אבל במציאות
משהו קרה, אחרת.

במציאות הכול יכול לקרות, אבל מה שעושה את ההבדל הוא מה שאנחנו עושים בנוגע למה שקורה או למה שקרה... איך אנחנו מגיבים ואיך אנחנו פועלים - זה מה שישפיע על התוצאות שלנו.

הדבר הראשון החשוב ביותר שעלינו לעשות כדי שנוכל לעבור למצב של פעולה, כדי שלא נדחה עוד ועוד ונחיה יעילים יותר, כדי שנוכל להניע כל דבר תקוע שלא מסתדר - הוא לבחון את התגובה שלנו למה שקורה במציאות; שהרי אם משהו קרה אני יכול לכעוס, אני יכול להתעצבן, אני יכול לחשוב, "למה זה חייב להיות כך ולמה לי זה קרה ולמה דווקא בצורה כזאת?" או התגובה הנפוצה ביותר, "איך זה קרה דווקא לי? הרי אני עושה ועושה..."

כשאנחנו נקלעים למציאות לא מתוכננת, שלא רצינו בה, אנחנו באופן אוטומטי שואלים את עצמנו את השאלות האלו, אבל לרוב, התשובות שנקבל לא ייתנו לנו מענה, משום שהן לא תשובות הגיוניות.

לדוגמה, אם עמלתם על פרויקט מסוים, תכננתם ועשיתם כל מה שחשבתם שנכון וצריך לעשות אבל בשורה התחתונה זה לא הוביל לתוצאה שרציתם לקבל, יכולות להתעורר בכם שאלות כגון, "מה לא עשיתי נכון?" או "איזו פעולה אחרת הייתי יכול לעשות?"...

נסו להיזכר במשהו שעשיתם ולא יצא לפועל כפי שרציתם; איזו תשובה קיבלתם לשאלה "למה זה קרה לי?" סביר להניח שלא קיבלתם תשובה מספקת וחשתם תסכול נוסף על האכזבה, וודאי שלא קיבלתם איזשהו הסבר הגיוני.

כשהמציאות מתסכלת אותנו ואנחנו לא מזהים בה שום היגיון, היא רק גורמת לנו לחוש תסכול רב יותר. עלינו לדעת שמדובר בניסיון או באתגר שעלינו לעבור ושיש משהו טוב שמתחבא שם בעבורנו, והוא פשוט עטוף כרגע במעטפת של מציאות משובשת ולא הגיונית.

האם אפשר אחרת?

אני רוצה לספר לכם על מה שקרה לי בקיץ 1994, איך נקלעתי למציאות קשה ממש. בזמנו לא הבנתי איך זה קורה ודווקא לי, אבל הייתה לי היכולת, כך אני יודע בדיעבד, להגיב אליה בצורה כזו ששינתה את כל כללי המשחק.

בתקופה של קיץ 1994 הייתי בחור צעיר, לאחר שירות צבאי. וכמו צעירים רבים בגילי התחלתי לבחור את מסלול חיי. החלטתי שאני רוצה ללכת ללמוד לתואר ראשון באוניברסיטה ואחרי סיום התואר אתפנק בטיול בחו"ל. התחלתי לבדוק אילו אפשרויות עומדות בפניי מבחינת לימודים, מה התנאים הנדרשים כדי להתקבל ללימודי תואר ראשון, באיזו אוניברסיטה כדאי לי ללמוד ומה בכלל אני רוצה ללמוד.

לאחר בדיקות וביורורים החלטתי שאני רוצה ללמוד לתואר ראשון בכלכלה וניהול באוניברסיטת בן-גוריון. הציון המשוקלל שלי בתעודת הבגרות היה טוב יחסית, לכן כדי להתקבל ללימודים היה עליי לעבור רק משוכה אחת – הבחינה הפסיכומטרית.

כשמדובר בקבלה ללימודים אקדמיים, הכול סובב סביב מספרים. המשתנים הם הציון הממוצע של ציוני הבגרות והציון בבחינה הפסיכומטרית. התוצאה הסופית של המשוואה הזו תקבע אם תוכל או לא תוכל להתקבל ללימודים שרצית.

למה אני מספר לכם את כל זה? משום שאני ידעתי את המשוואה, ידעתי איזה ציון עליי להשיג, וידעתי בדיוק רב מהו המשתנה שחסר לי. היה לי את המספר בראש. וכדי להגדיל את הסיכויים שלי לקבל את הציון שאליו כיוונתי, כדי להתקבל ללימודים, נרשמתי לקורס הכנה לבחינה הפסיכומטרית.

נרשמתי לקורס, למדתי, תרגלתי. היה לי ביטחון מלא בתהליך שאני עושה אל עבר התוצאה שביקשתי להשיג. כשהסתיימה הבחינה, הייתי בטוח ומשוכנע בעצמי שאקבל לפחות את ציון

המינימום שהייתי צריך על מנת להתקבל ללימודי התואר הראשון. אמרתי לעצמי: "התכוננת, עשית הכול, אין שום סיבה לחשוש." כמה שבועות לאחר המבחן הפסיכומטרי הגיעה בדואר מעטפה שהייתה ממוענת אליי. פתחתי אותה מיד ללא היסוס. ציפיתי לראות את הציון שיפתח בפניי את השער ללימודים לתואר הראשון, בדיוק כמו שתכננתי. אבל פתחתי את המעטפה והמציאות הכתה בי – ראיתי את הציון וחשכו עיניי. הציון שקיבלתי היה X! לא האמנתי, זה היה ציון נמוך הרבה יותר מהציון שציפיתי לקבל, לא לציון כזה שאפתי.

הרגשתי כיצד גל של זיעה קרה שוטף אותי. איך זה יכול להיות? השקעתי כל כך הרבה, למדתי ותרגלתי, וזה הציון שקיבלתי? ומה זה אומר? האם זה מעיד על היכולת שלי? איך אוכל להתקבל ללימודים עם ציון כזה נמוך? האם זה באמת מה שאני שווה? "הנה, קיבלת את החותמת שמאשרת שאתה לא כזה חכם," אמרתי לעצמי. זו הייתה מכה כואבת מתחת לחגורה. זאת הייתה המציאות שהתעוררתי אליה.

אמרתי לעצמי, "מה אעשה עכשיו? איך עליי להגיב? מה אספר להורים שלי, לחברים? מה הם יגידו? מה הם יחשבו עליי?" המחשבות לא עזבו והמשיכו להציף אותי. "אולי תחפש מקום אחר ללמוד בו?" "אבל שם אני רוצה ללמוד," עניתי לעצמי. "אז אולי תוותר ותנסה שוב בשנה הבאה?" "לא, זה לא מה שאני רוצה, חייב להיות פתרון."

לאחר שנרגעתי, החלטתי לבדוק שוב את הנתונים, כמה נקודות באמת חסרות לי כדי לעמוד ברף הכניסה שהציבה האוניברסיטה. הצבתי את כל המשתנים במשוואה, והתוצאה שקיבלתי הייתה שחסרות לי לפחות 150 נקודות בציון הבחינה הפסיכומטרית על מנת שהציון המשוקלל עם ציון הבגרות יתאים לתנאי הקבלה.

כעת היה עליי להתמודד עם העובדות:

150 נקודות – מספר הנקודות שחסרות לי.

50 נקודות - מספר הנקודות שידעתי שתלמיד ממוצע מצליח להוסיף אל ציון הבחינה הפסיכומטרית שלו בכל בחינה חוזרת. לאחר חשבון פשוט הבנתי שיהיה עליי לגשת לבחינה הפסיכומטרית לפחות עוד שלוש פעמים עד שאצליח להגיע אל התוצאה הרצויה. וזה בלבד יכול לקחת שנה שלמה, אם לא יותר! אלא אם כן אצליח לייצר ציון גבוה בדרך יוצאת דופן, חריגה.

אבל אז שוב הופיעו המחשבות השליליות, "ומה אם לא אצליח לשפר את הציון ב-50 נקודות בכל פעם?..."

רק אחרי שהתחלתי לעשות פעולות ולבדוק מחדש את הנתונים, עלה בי הרעיון לעשות פעולות נוספות. אמרתי לעצמי, "אתקשר למשרד של דיקן הפקולטה לניהול ואבדוק מתי אפשר להיפגש איתו, אולי לאחר פגישה איתו הוא יסכים לקבל אותי ללימודים למרות הציון הנמוך." התעורדתי, פתאום הרגשתי שיש תקווה. וכל זאת רק בגלל שהחלטתי לפעול.

אבל אז שוב נעצרתי. לא ידעתי מה להגיד בשיחה. התחילו מחשבות שאם אבקש בשיחה להיפגש עם הדיקן, למה שיסכימו? עלתה בי מחשבה נוספת שאולי זו טעות להתקשר, טעות שעלולה לפגוע בי בהמשך תהליך הקבלה... כך במשך שעה שלמה הרצתי במוחי תסריטי שיחה ולא נקטתי שום פעולה.

בשלב מסוים החלטתי לפעול בלי לחשוב יותר מדי, בלי להתייעץ עם אנשים אחרים; בשיא התמימות פשוט התקשרתי למשרדי הפקולטה לניהול באוניברסיטת בן-גוריון. זה היה חודשיים לפני תחילת שנת הלימודים האקדמית.

המנהלת האדמיניסטרטיבית של המחלקה ענתה לשיחה, וכך היא אמרה:

"כן, מי אתה? מה אתה צריך?"

"שמי עופר מלמד, עניתי, "ואני רוצה לקבוע פגישה עם הדיקן של הפקולטה לניהול."

"באיזה עניין?" היא שאלה.

ואני עניתי, "יש לי ממוצע בגרות של +10 וציון פסיכומטרי... X..." אמרתי לה את הציון שקיבלתי.

"תשמע, חבוב," כך היא אמרה לי, "אנחנו לא מקבלים אנשים כמוך, עם ציונים כאלה, כדאי שתיגש ותעשה פסיכומטרי." "אני רוצה להיפגש עם הדיקן," חזרתי וביקשתי, "יש לי מה לספר לו, יש לי מה להגיד לו, זה חשוב לי!"

והיא ענתה, "תקשיב, הדיקן לא נפגש עם אנשים כמוך." אילו הייתי מדבר איתה היום, הייתי עונה ב"מי כמוך?" אבל אז שתקתי ולא אמרתי דבר. מן הצד השני נשמע רעש צורם וברור, היא הניחה את השפופרת וניתקה את השיחה. מיד אחר כך שמעתי את צליל הניתוק.

אין ספק שהשיחה לא התנהלה כפי שתכננתי. המשכתי להחזיק את מכשיר הטלפון במשך עוד כמה שניות, המום מהתגובה שקיבלתי, מאזין לצליל הניתוק, ובתחושה כבדה ניתקתי את השיחה. לא לזה ציפיתי. כעת, בעקבות הפעולה שעשיתי, המציאות נראתה לי אפילו עוד יותר קשה.

האם אתם מכירים את התחושה? האם אי פעם רציתם לעשות איזושהי פעולה בהתלהבות גדולה? האם אי פעם אמרתם "אני אשנס מותניים ואעשה זאת", אבל נתקלתם במציאות עוד יותר קשה?

האם היה מצב בחיים שלכם, בעסק או בקריירה המקצועית שלכם, שהייתם מאוד נחושים וחדורי מוטיבציה לעשות כל מה שיידרש, אמרתם לעצמכם "למרות הכול, אני אעשה", אבל אז גיליתם שיש עוד ועוד מחסומים שעליכם לעבור?

לאחר שניתקתי את השיחה, החלה להתנהל במוחי שיחה חדשה, הפעם ביני לבין עצמי. אמרתי לעצמי, "מה אעשה עכשיו? האם באמת עליי לגשת שוב לבחינה פסיכומטרית?" "אין בִּרְה," עניתי לעצמי, "פשוט אין בִּרְה."

ואז עלתה בי השאלה, "אבל למה? למה אין בִּרְה?" ומוכן שלא קיבלתי מעצמי שום תשובה הגיונית. בסופו של דבר אמרתי

לעצמי, "אבדוק מה שעות הקבלה של הדיקן בדרך אחרת, ופשוט אסע לפגוש אותו."

וכך היה. בדקתי מהן שעות הקבלה של הדיקן והחלטתי שאני נוסע. פשוט כך. אמנם לא ידעתי מה אומר לו בדיוק ואם באמת אוכל לפגוש אותו, אבל הייתי נחוש לנסות. לא חשבתי על הפרטים האחרים, אמרתי לעצמי: "אני אנסה לפגוש אותו, לא מעניין אותי מה אחרים אומרים."

בתוך כמה שניות מצב הרוח שלי השתנה פלאים. אמרתי לעצמי, "אני אסע לשם, אפגוש אותו, אספר לו מי אני, אראה לו את תעודת הברגרות הנפלאה שלי ואבקש ממנו לקבל אותי." פתאום הרגשתי תקווה גדולה, הרגשתי טוב. ההרגשה הטובה הגיעה משום שהחלטתי לפעול.

עדיין לא הרגשתי פחד אלא פשוט הרגשתי תקווה גדולה. אני זוכר שביקשתי מהוריי את הרכב, אפילו לא סיפרתי להם למה. לא סיפרתי לאף אחד. היום אני יודע שתחושת הבטן שלי שלא לספר הייתה נכונה. לעתים אנחנו צריכים לעשות פעולות כדי לקדם את עצמנו בלי לספר או לשתף אף אחד.

כשאנחנו מספרים על הכוונות שלנו אנחנו מבקשים אישור מהסביבה שלנו בנוגע לפעולה שאנחנו רוצים לעשות, אבל לא תמיד הסביבה מאשרת את הרצונות שלנו ולפעמים אפילו מרפה את ידינו. בנקודה הזו עלולים להופיע "שואבי אנרגיות" – אנשים שנמצאים בסביבתנו ובלי להיות מודעים לכך הם מטכסים לנו עצות, דואגים לנו, נותנים מקום לפחד, מייעצים לנו עצות שמבוססות על דאגות. עצם העובדה שלא סיפרתי, עזרה לי להימנע מתגובות כגון, "אולי לא כדאי שתיסע? אולי עדיף לך לגשת שוב למבחן הפסיכומטרי?"

במודע או שלא במודע אמרתי לעצמי, "אני לא מספר לאף אחד, אני נוסע!" אמרתי להורים שאני צריך לנסוע לאוניברסיטה כדי לברר כמה דברים לקראת שנת הלימודים הקרובה, ופשוט נסעתי.

יצאתי לדרך בתחושה טובה, אולם תוך כדי נסיעה התחיל להציף אותי פחד. פחד גדול. ככל שהדרך התארכה כך התפוגגו התחושות הטובות ואיתן גם התקווה שהייתה לי כשהחלטתי לנקוט בפעולה הזאת. התקווה כאילו נעלמה ובמקומה הופיעה תחושת הפחד.

היום, בדיעבד, אני יודע שזו הייתה תגובה טבעית. זה קורה לי לפעמים גם בעסק, אם יש לי איזשהו רעיון שאני רוצה להניע לפעולה, אני מחליט על עשייה שיכולה לקדם אותו, אולם כשאני מתחיל לפעול, למרות ההחלטה הנחושה, מתחילים להופיע פחדים.

אני נוסע בכביש המהיר, המחשבות עולות ואני שומע את עצמי אומר משפטים כגון:

"תגיד לי, מה, אתה נורמלי?"

"עכשיו אתה נוסע לפגוש את הדיקן של הפקולטה לניהול?
לא קבעת פגישה!"

"מי אתה בכלל? למה אתה נוסע לשם?"

"איך תיכנס למשרד שלו אם לא קבעת פגישה מסודרת?"

"הוא יראה זאת כזלזול בכבודו ואז בכלל לא ירצה סטודנט
כמוך."

"ומה אם הוא יגרש אותך מהחדר?"

"ומה אם המנהלת האדמיניסטרטיבית תבקש אישור מכל אחד
לפני הפגישה?"

ומה אם ואם ואם...

כשיצאתי לדרך הייתי בטוח שזו הפעולה הנכונה, שזה מה שיקרב אותי לכיוון התוצאה הרצויה. לא ידעתי שברגע שאנקוט פעולה יהיה עליי להתמודד עם הפחדים ועם המחשבות השליליות. המשכתי לנסוע והנה עלתה בי עוד מחשבה: "אולי פשוט תחזור הביתה? תעשה לעצמך טובה, תסתובב בחזרה ותירשם לעוד מבחן פסיכומטרי."

חשוב לי שתבינו כמה צעיר הייתי באותה תקופה, הייתי ילד

שהחליט שהוא נוסע להיפגש עם הדיקן של הפקולטה לניהול. הייתי אז רק בן עשרים ושתיים, אבל זה לא שינה במאומה, גם אילו הייתי בן ארבעים או בן חמישים הייתי נוקט אותה פעולה. גם אם זה לכאורה נראה ילדותי או הרפתקני, אם לא נעשה שום פעולה, איך נדע? בזמנו, הפעולה הזו, ההחלטה לנסוע, נראתה לי פעולה הרואית, פעולה של גיבור מלא תעוזה. ולמרות זאת, תוך כדי הנסיעה הציף את הגיבור הזה פחד מוות ממה שעלול לקרות ומן התגובה הצפויה.

בסופו של דבר הגעתי לפקולטה לניהול, נכנסתי לבניין ושאלתי את האדם הראשון שנתקלתי בו במסדרון, "איפה המשרד של דיקן הפקולטה לניהול?" הלכתי לכיוון החדר של הדיקן והלב שלי דפק בחוזקה, ושוב אמרתי לעצמי "אתה לא נורמלי, מה אתה עושה?" אבל בכל זאת המשכתי לנוע.

מחוץ לחדר חיכו כמה סטודנטים בתור. וכמו בקופת חולים שאלתי, "מי אחרון?" ומישהי ענתה, "אני אחרונה." "אוקיי," עניתי לה, "אני אחרייך." ועדיין בראש הסתובבו לי מחשבות: "האנשים האלו קבעו איתו פגישה, אלה שעות הקבלה שלו, הוא הסכים לקבל אותם. אתה לא קבעת פגישה ולכן הוא לא יסכים לקבל אותך... הוא עוד מעט ידע שלא קבעתי פגישה ו..." התור התקצר והתקצר והתקצר שלי הלך והתגבר.

בסופו של דבר הגיע תורי ונכנסתי לחדר. מאחורי השולחן ישב הדיקן של הפקולטה לניהול, אדם מבוגר, בן חמישים פלוס, חמוש במשקפיים שמוטים על האף. הוא לא הרים את מבטו, כמו מפקד בצבא, אלא רק סרק את הרשימות שעל שולחנו ואמר, "כן? מי אתה?"

שתקתי לשבריר שנייה ואמרתי לעצמי, "נו, עופר, תגיד לו כבר את השם שלך, תגיד לו כבר שאתה לא ברשימה..." שניות בודדות חלפו, אבל לי זה נראה כמו נצח, ואז אמרתי, "קוראים לי עופר מלמד."

הדיקן חיפש בדפים אחר השם, ואני פניתי אליו ואמרתי, "דוקטור גלעד זיו?"

הוא הרים את ראשו מן הדפים, המשקפיים עדיין שמוטים על האף, הסתכל עליי וענה בשאלה, "כן?"

"תשמע, אני לא ברשימות שלך," אמרתי, "אבל יש לי משהו חשוב להגיד לגבי הכניסה שלי לתכנית הלימודים, ואם יש לך חמש דקות אשמח שתשמע מה יש לי להגיד."
אני זוכר שאמרתי את המשפט הזה בשטף, בלי שום היסוס. הייתי ברור וחד.

הוא הסתכל עליי ואמר לי, "אתה יודע מה? אתה באמת חוצפן," ואז הוא המשיך, "אבל אתה כבר פה, שב, אני מוכן לשמוע אותך כמה דקות. מה הסיפור?"

ואז אמרתי לו משפט שאני לא יודע מאיפה הוא צץ, אולי מתוך הרצון העז שלי להתקבל ללימודים. "ראשית, אני רוצה שתדע," אמרתי, "את התואר הזה אני מתכוון לסיים בהצטיינות!" "מצוין," הוא ענה, "אז מה הבעיה?" ואז סיפרתי לו שיש לי ציון בגרות של 10+, וציון פסיכומטרי X... ואמרתי לו את הציון. והוא ענה, "אתה חוצפן אמתי..."

ציפיתי שהוא יגרש אותי מהחדר, אבל הוא המשיך ואמר, "אוקיי, בוא נסתכל שנייה אחת."

הוא התחיל לתקתק נתונים אל המחשב ואני התחלתי להתרגש. עדיין חששתי, אבל בד בבד התחלתי להרגיש שהנה, יש תקווה. כל זה לקח שניות בודדות ומיד הופיע עוד מחסום, מחסום גדול במיוחד!

"תשמע," הוא אמר, "אני אגיד לך את האמת. אתה בחור נחמד מאוד ויש לך הרבה מוטיבציה ואתה נחוש וחוצפן. הייתי שמח לקבל אותך, אבל אפילו המחשב לא מקבל אותך."
"מה הכוונה?" שאלתי.

הוא סובב אליי את המסך ואמר לי, "תסתכל בעצמך, יש ציון מינימלי שאני יכול להקליר. המחשב לא מקבל את הנתונים שלך."

באותו הרגע נפל פניי, והבנתי שזהו זה. אמרתי לעצמי, "זהו, מיציתי את האפשרות הזאת, אני חוזר אל קורס הפסיכומטרי." כבר ראיתי את עצמי פוסע פעם ועוד פעם במסדרונות החברה שבה למדתי לבחינה הפסיכומטרית...

רציתי לקום, להודות לו וללכת, ואז הוא הסתכל עליי ואמר, "תקשיב טוב, אני מוכן לעשות איתך הסכם." הרמתי את הראש בפליאה והצבע חזר לפניי. "תשמע," הוא אמר, "אני מוכן לעשות איתך הסכם. אתה נרשם ל-B.A. כללי ואתה מגיע ללמוד אצלי בפקולטה לניהול. תיבחן במבחנים כאן במחלקה, ואני רוצה שבסוף השנה הראשונה תגיע לממוצע של מעל 90, כדי שאוכל להצדיק פורמלית את המעבר שלך ללימודים האלה."

הוא המשיך באסרטיביות, בנימה מאוד ברורה. "אני אומר לך מראש, פחות מממוצע 90 בשנה הראשונה, לא אוכל להעביר אותך בפועל לפקולטה, "והמשיך, "תבין, אני תלוי בעוד אנשים שנמצאים פה בפקולטה איתי, אני לא יכול לקבל פה החלטות לבד. כדי להעביר אותך, אני חייב בסוף השנה להראות להם תוצאות."

שמעתי את הדברים ולא היה מאושר ממני, הושטתי לו את היד בהתרגשות והוא הושיט לי בחזרה, לחצנו ידיים ואמרתי לו, "תודה רבה לך! תודה!"

בחיוך ענקי ובהתרגשות גדולה לקחתי את מעטפת ההרשמה ל-B.A. כללי ויצאתי מהחדר. הרגשתי אושר גדול, שמחה והצלחה. לרגע קינן בי איזושהו ספק, "איך אעשה את זה? איך אשיג ממוצע מעל 90? זה לא נורמלי." אבל שמחתי כל כך, שפשוט התעלמתי מאותה מחשבה. באותו רגע הבנתי שהצלחה גדולה יכולה להיראות כדבר קצת לא נורמלי...

ככה זה התחיל. היום הזה היה אחד הימים המאושרים בחיי. נסעתי חזרה הביתה והבטחתי לעצמי שאעשה הכול, לא מעניין אותי איך ומה, אני אעשה הכול כדי להגיע לממוצע מעל 90 בסוף השנה הראשונה.

אולי חשבתם שזהו סוף הסיפור, שמאותו רגע הכול התנהל על מי מנוחות, נכון? אבל האמת היא שכאן לא הסתיימו האתגרים.

התחלתי את לימודיי לתואר דו-חוגי בכלכלה, ניהול ומדעי ההתנהגות, בדיוק מה שרציתי. בסמסטר הראשון למדתי והשקעתי, וכל הדרך זכרתי שאני חייב להשיג ממוצע מעל 90. ואז הגיע המבחן הראשון. ניגשתי למבחן ואחרי יומיים קיבלתי את התוצאה. הציון הדהים אותי, אך לא לטובה – נכשלתי! קיבלתי ציון 53, לא בדיוק הממוצע שאליו שאפתי להגיע ושאליו התחייבתי. זה היה עוד מחסום, מחסום גדול עוד יותר, שהיה עליי לעבור.

באותו הערב הגעתי לחדר השכור שלי, התיישבתי על הרצפה ואמרתי לעצמי, "זהו, עכשיו זה הוכרז רשמית, אתה באמת לא מספיק מוכשר ולא מספיק חכם כדי ללמוד לתואר הזה, ואם אי פעם חשבת כילד שאתה לא ממש חכם, אז הנה, יש לך עוד הוכחה." בקיצור, הייתי על הקרשים.

היום אני יודע, וזה נכון גם למצבים דומים בקריירה המקצועית ובעסק, שמה שחשוב הוא לא הנפילה, אלא כמה מהר אתה מתרומם ממנה. במשך יומיים עיכלתי את הבשורה המרה, אבל אט-אט אספתי את עצמי וגיבשתי תכנית פעולה. בדקתי מתי מועד ב' והתחלתי ללמוד במרץ. ידעתי שמבחינתי, מול עצמי, זה הצ'אנס האחרון. זה הצ'אנס האחרון שלי להוכיח לעצמי שאני מסוגל לכך ולצבור ביטחון לכל השנה.

הציון שקיבלתי במועד ב' של אותו מבחן היה 93. סיימתי את שנת הלימודים הראשונה בממוצע של 92! ואת התואר כולו – בהצטיינות!

היום אני יכול לומר לכם שמחסום הבחינה הראשונה שעברתי הוא מסוג המחסומים שאם עוברים אותם, פריצת הדרך היא משמעותית וגדולה, פריצת דרך שממנה אין דרך חזרה. אני זוכר איך במהלך השנה, כשהדיקן היה עובר מולי

במסדרונות הפקולטה, הוא היה מסתכל עליי ולא אומר דבר. מבחינתו וגם מבחינתי, לא היה על מה לדבר - רק לעשות.

לאורך כל שנת הלימודים דברי הדיקן הדהדו בי, "תראה לי את התוצאות, וזה יקרה." לא היה על מה לדבר, היה הסכם ואני מאוד רצייתי לעמוד בו, כמו בעסקים. כדי לעשות זאת, כדי להצליח, "הלכתי על זה" בכל הכוח, פשוט טרפתי את כל מה שיכולתי, ניצלתי כל משאב כדי לזכות בצ'אנס האחרון.

בטקס הסיום וקבלת התואר הראשון עליתי לבמה ותפסתי את מקומי על דוכן המצטיינים. ומי היה שם כדי להעניק לי את התואר? כמובן, דיקן הפקולטה לניהול, דוקטור גלעד זיו.

עמדתי שם ואמרתי לו "דוקטור גלעד זיו, זה בזכותך." והוא הסתכל עליי ואמר, "לא, עופר, זה בזכותך. אתה באת אליי, אתה העזת, אתה עשית." ואז הוא עצר לרגע ואמר עוד שתי מילים שהולכות איתי לכל מקום, "אתה המקור."

מאז, המילים האלו מלוות אותי בכל סיטואציה שאני מתמודד איתה, "אתה המקור."

כן, אני המקור וגם אתם המקור! אתם המקור למה שקורה לכם עכשיו ולמה שיקרה לכם בעתיד.

לפעמים, כשאנחנו מחליטים על משהו שאנחנו רוצים שיקרה ואנחנו מתחילים לעשות פעולות, אנחנו נתקעים, כי יש מחסומים בדרך או כי יש כל מיני אנשים שאומרים לנו שזה לא ילך. לפעמים אנחנו מתחילים לנוע קדימה ואז פתאום נתקלים במחסום. את המחסומים האלה צריך להזיז! הם רק נועדו לבדוק עד כמה אתם רוצים את מה שאתם רוצים.

כשאותה מזכירה אמרה לי, "חבוב, אני לא מדברת עם אף אחד," האם היה עליי לוותר? אז מה אם היא לא מדברת עם אף אחד? אם זה מספיק חשוב לי אני אמשיך לפעול ואמצא את הדרך להשיג את התוצאה. לכן התגובה שלנו למחסום היא כל כך חשובה.

התוצאות שלנו תלויות באופן שבו אנחנו מגיבים למה שקורה

במציאות, והתגובה שלנו למציאות תשפיע השפעה מכרעת על התוצאות שלנו.

אפשר להסתכל על זה כמו על נוסחה מתמטית:

$$\boxed{\text{מציאות}} + \boxed{\text{תגובה}} = \boxed{\text{תוצאה}}$$

מציאות פלוס תגובה יוצרת את התוצאה. הדבר היחיד שאנחנו יכולים לשלוט בו הוא התגובה שלנו; המציאות תהיה כפי שהיא בכל רגע נתון, בכל תחום. בזה הרגע ובזו השנייה אתם חווים מציאות מסוימת בעסק שלכם, בקריירה המקצועית שלכם, בחיים האישיים, במצב חשבון הבנק שלכם או בכל תחום אחר בחייהם. לא תוכלו לשלוט במציאות, אבל כן תוכלו להשפיע עליה באופן ברור באמצעות התגובה שלכם; תוכלו לשלוט בתגובה שלכם למה שקורה, ובהתאם לתגובה שלכם תתפתח מציאות חדשה. ייתכן שהמציאות החדשה לא תיווצר מיד, אולי זה ייקח קצת זמן, אולי זה יהיה כרוך בעוד כישלון בדרך, או בתקופת הבשלה.

אם לא הייתי נוסע אל הדיקן, אם לא הייתי אוזר אומץ ומגיב שוב ושוב לנוכח המציאות והייתי נכנע לפחדים שעלו בדרך, כל זה לא היה קורה. וכפי הנראה הרבה דברים שקידמתי בחיי העסקיים לא היו קורים אם הייתי מוותר לאחר המחסום הראשון או השני.

חשוב לי לציין שאני לא מספר לכם את הסיפור שלי כדי להרשים אתכם שסיימתי את הלימודים לתואר הראשון בהצטיינות, ממש לא. אני מספר לכם את זה כדי שתתרשמו ממה שקורה כשעושים פעולות, ממה שקורה כשנעים קדימה אל עבר דבר מה שאנחנו רוצים, ולא מפסיקים לנסות רק בגלל שמישהו אמר, "עזוב אותך, מה פתאום? מה אתה חושב, שהוא יקבל אותך?" ועוד כל מיני אמירות "מעודדות" כאלו ואחרות.

הפסימיים יגידו, "כן, בסדר, יאללה, שיחק לך המזל, היה לך צירוף מקרים." אבל חשוב לי שתדעו שלחלוטין לא מדובר בצירוף מקרים. זו פעולה ועוד פעולה ועוד פעולה - הפעולות גורמות לתוצאות. ואתם יודעים מה? יכול להיות שאם הדיקן היה אומר לי, "אני לא יכול לקבל אותך, אם אתה רוצה להתקבל תהיה חייב לעמוד בדרישות הפורמליות," הייתי ניגש שוב לבחינה הפסיכומטרית ועובר שוב את כל המשוכות. בכל מקרה, הרווחתי את הידיעה שעשיתי כל מה שיכולתי כדי לגרום לזה לקרות.

באחת ההרצאות שהעברתי שאל אותי מישוהו מהקהל, "ומה אם הדיקן היה אומר לך 'צא מהחדר, מה היית עושה?' ואני עניתי לו שבסופו של דבר לא הייתי יכול לדעת מה הוא היה אומר לי אילו לא הייתי עושה פעולות.

כן, ייתכן שרצף הפעולות הזה היה מוביל אותי לעשות עוד כמה מבחנים פסיכומטריים או להתחיל את הלימודים רק שנה לאחר מכן, או אולי בכלל ללכת ללמוד במקום אחר לתואר אחר. בכל מקרה, הפעולה, התגובה שלנו למציאות, תמיד מביאה איתה מידע חדש, והתשובה לשאלה "איך מתקדמים מכאן?" מתגלה רק כשפועלים!

כשחשבתי על השאלה הזאת, "מה היה קורה אם?" נזכרתי בסיפורו של פרופסור ויקטור פרנקל שכתב את הספר "האדם מחפש משמעות". ויקטור פרנקל הוא פסיכיאטר יהודי ידוע, שהיה אסיר במחנה ההשמדה הידוע לשמצה אושוויץ בזמן מלחמת העולם השנייה.

אחרי המלחמה חזר ויקטור פרנקל לעסוק בפסיכולוגיה וכתב את הספר "האדם מחפש משמעות", שבו הוא גולל את חוויותיו במחנה ואת הדברים שעשה ועזרו לו להחזיק מעמד כל השנים. לאורך כל שנותיו במחנה ההשמדה אושוויץ דמיין כיצד הוא עומד מול קהל של מאות אנשים ומספר להם כיצד שרד את התקופה ההיא. ואכן, כאשר הגיע לרגע ועמד מול קהלים רבים, הוא סיפר שזו התמונה שדמיין לאורך שנים.

באחת ההרצאות שהעביר שאל אותו אחד הסטודנטים: "ומה היה קורה אם לא היית שורד? היו אלפים שדמיינו את עצמם חופשיים, ובכל זאת..." ופרופסור פרנקל ענה, "אבל אני כאן! וזה מה שחשוב. אני דמיינתי לאורך כל הדרך את המפגש הזה איתכם, וזה מה שנתן לי את הכוח לנוע ולהתקדם במציאות ההזויה שחוויתי." הפילוסוף פרידריך ניטשה טען פעם, שכאשר אנו יודעים לאן אנו הולכים, אנו יכולים לשאת כל "איך" בדרכנו. כשאני יודע לאן אני הולך, אני יכול לשאת כל איך, כלומר, כשאנחנו מכוונים ויודעים לאן אנו הולכים, הרבה יותר קל לנו לשאת כל דבר שיקרה בדרך, הרבה יותר קל לנו להתמודד עם כל מחסום.

אז תזכרו, התגובה שלנו למציאות היא הדבר החשוב. תגיבו לכל מציאות באשר היא, תעשו פעולות, אל תפסיקו, תתמידו בעקביות למרות המחסומים שהוצבו בדרך, הם רק מהווים סימן עבורכם שאתם בדרך הנכונה להשיג את מה שאתם רוצים.

תעשו את המיטב שאתם יכולים כדי להשיג את מה שאתם רוצים. המטרה שלי היא לעודד אתכם לפעולה ועוד פעולה ועוד פעולה ברצף, בעקביות, והדברים יתרחשו. בסופו של דבר זה חייב לקרות.